

paa Bestemmelsen af den Retning, som bør gives dem. Det har netop i den seneste Tid været Gjenstand for den private Speculation at kjøbe Grundstykker, forsyne dem med en Gade eller Vej og derefter sælge dem i Parceler til Bebyggelse. Men Erfaringen har noksom vist, hvor uheldigt Forholdene i denne Henseende have udviklet sig og hvor nødvendigt det er at sætte en Grænse for en saadan Frihed, der ikke er forenelig med hvad Forholdets Natur fordrer paa et saa bebygget Terrain, som nu Hovedstadens Omegn danner. Idet man allerede ved det første Punktum i Udkastets § 2 henviser til Indholdet af § 6, skal man ikke lade uberørt, at de til disse §§ svarende Bestemmelser i Loven af 17de Marts f. A., § 25 og § 91, ikke have vist sig tilstrækkelige til at give det Offentlige Midler i Hænde til at forebygge saadanne for det Almindelige uhenfigtsmæssige private Gadeanlæg, idet nemlig § 91, der nærmere forklarer § 25, naar Talen er om de af Private paatænkte Anlæg af Gader, ikke er affattet med den fornødne Stringents. Herom henvises iøvrigt nærmere til hvad der er bemærket ved Udkastets § 6. Slutningsbestemmelsen i Udkastets § 2 følger af sig selv, idet saadanne Veie, der ikke ere eller med Rimelighed kunne antages at blive Communicationsveie, ikke heller bør behandles som saadanne, men Eierne eller den, der anlægger dem, kun underkastes de Indskrænkninger og nærmere Bestemmelser, der indeholdes i Udkastets § 6.

ad § 3.

Det er anseet nødvendigt at give Bestemmelserne om det Diemed, hvori der maa stee en Expropriation, i mere omfattende Udtryk, end den tilsvarende Paragraph (§ 27) i Loven af 17de Marts 1856 har gjort. Deels maa en saadan Bestemmelse vistnok have et tilstrækkeligt stort Omfang, saalænge der ikke gives en almindelig Expropriationslov, men man maa staae en speciel Hjemmel tilveie for Expropriationen i det hver Gang foreliggende særegne Diemed, og deels vil det være nødvendigt at give Autoriteterne nogenlunde frie Hænder i saa Henseende, hvis det nogeninde

skal kunne lykkes at tilveiebringe en bedre Orden i den bebyggede Deel af Kjøbenhavns Omegn end den, der for Tiden findes. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem der skal afholde Udgifterne til de Erstatninger, der blive en Følge af en iværksat Expropriation, møder der her en Vanskelighed, der ikke findes med Hensyn til den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 17de Marts f. A. Saalænge det omhandlede Stykke af Amtets Grund ikke i kommunal Henseende er henlagt til Kjøbenhavn, vil denne Erstatning nemlig ikke kunne paalægges nogen Anden end den samlede Kommune, nemlig Frederiksberg og Hvidovre Sogne; men da det vilde være ubilligt, at de fra Hovedstaden fjernere liggende Dele af Kommunen, der falde udenfor Lovens Omraade, skulle deltage i Udgifter til Foranstaltninger, der alene have Interesse for de Kjøbenhavn nærmere liggende Dele, i samme Forhold som disse nærmere Dele, er det anseet henfigtsmæssigt at bestemme, at Beløbet skal udredes efter Regler, som i hvert enkelt Tilfælde derom fastsættes af Sogneforstanderskabet og billiges af Amtsraadet, idet man derhos, for at fjerne enhver Frygt for en vilkaarlig og overdreven Anvendelse af Paragraphen, ifølge hvilken iøvrigt ligesom i Loven af 17de Marts f. A. Spørgsmaalet om Afstaaelsens Nødvendighed kan fordres afgjort af Justitsministeriet, har tilsværet, at Sogneforstanderskabet med Approbation af Amtsraadet skal give sit Samtykke til, at en Expropriation maa foretages.

ad § 4.

De i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser om Størrelsen af det ubebyggede Areal, som skal ligge til Baaningshuse, maa ansees for en af de vigtigste og meest paatrængende Bestemmelser for at forhindre den i Hovedstaden og paa en Deel af dens Grund saa almindelige og skadelige Oversfyldning og tætte Bebyggelse. Det kan neppe være Tvivl underkastet, at Loven af 17de Marts f. A. § 65, der ogsaa angaaer Kjøbenhavns Forstæder, forsaavidt har taget alfor meget Hensyn til Byggesforholdene indenfor Boldene ved kun at bestemme, at den ubebyggede Deel af den til